

[Finansministeren.]

Restanceordningen for Statshusmændene. Der blev i Folketinget af mig fremsat et Lovforslag om at give Finansministeren Ret til indenfor visse nærmere fastsatte Rammer at træffe en Ordning angaaende Statshusmændenes Restanceforhold, saaledes at Betalingen skulde fastlægges paa en ganske bestemt Maade ved Ydelse af Tillægsaan, eller hvorledes man nu kunde ordne det, saa man kunde komme ud over Vanskelighederne. Jeg skal blot tilføje, at det var sikkert ganske nødvendigt at faa en Ordning af dette Spørgsmaal, idet det havde antaget et saadant Omfang, at det administrativt ikke kunde magtes paa den gamle Maade. Under Behandlingen af Lovforslaget i Folketinget blev der for saa vidt ogsaa udtalt relativ Velvillie overfor Tanken, men i Udvalget, hvor Lovforslaget senere behandlede, blev Venstre og Konservative enige om ikke at ville have et særligt Lovforslag, men at ville have Sagen ordnet ved en Anmærkning paa Finansloven. Derefter tilkaldte man mig og spurgte mig, om jeg vilde modsætte mig, at der paa den Maade blev lovgivet paa Finansloven. Nu er jeg til Tider i alt Fald et forholdsvis omgængeligt Menneske, saa jeg modsatte mig det ikke; de to Partier fik deres Villie og fik indført en Lovgivning paa Finansloven, som den nuværende Regering for sit Vedkommende ikke vilde have turdet foreslaa.

Man vil maaske tilgive mig, at jeg har givet disse Oplysninger, som jeg har fremsat for at belyse Spørgsmaalet: Lovgivning paa Finansloven, og for at konstatere, at der findes ikke saa ganske lidt Lovgivning paa Finansloven. Jeg er i hvert Tilfælde overbevist om, at den Tekstanmærkning, der findes paa Finansministeriets Budget, og som angaar Husmændenes Restanceforhold, absolut og afgjort er Lovgivning paa Finansloven, men det er altsaa efter Opfordring fra de to Oppositionspartier, at det sker, og jeg haaber derfor, at de vil se med lige saa milde Øjne paa de andre Tilfælde af Lovgivning paa Finansloven, der eventuelt findes, navnlig da de to Oppositionspartier, som sagt, hver for sig mener, at paa de Punkter, hvor de selv er interesserede deri, er der ikke Tale om Lovgivning paa Finansloven. Det er kun paa de Punkter, hvor man ikke selv, men det andet Parti, har Interesse i det, at man finder, der sker Lovgivning paa Finansloven.

Efter min Mening bør det være et Skøn, som træffes i hvert enkelt Tilfælde, om en Sag kan ordnes ved en Anmærkning paa Finansloven, eller om der skal en særlig

Lov til. Jeg maa sige, at det forekommer mig, at det er Regeringen og Regeringens Partier, der med Hensyn til dette Finanslovsforslag staar som de uskyldigste i Retning af Lovgivning paa Finansloven. Vi har, hvor der er blevet stillet Krav fra Rigsdagens Side om særlige Lovforslag, rettet os derefter, og hvor der fra Folketingets Side er blevet stillet Krav om Anmærkningsformen, altsaa Lovgivning paa Finansloven, har vi ligeledes rettet os derefter. Jeg mener derfor, at de Angreb, man eventuelt havde tænkt sig at rette mod Regeringen i Anledning af Lovgivning paa Finansloven, ikke vil kunne ramme denne Regering, men maa ramme de Partier, der har været saa ivrige for Lovgivning paa Finanslovsforslaget paa de forskellige Omraader.

Dette er imidlertid efter min Mening ikke det afgørende ved Finansloven, men det afgørende er den Økonomi, som fremgaar af det foreliggende Finanslovsforslag, og det forekommer mig, saaledes som Finanslovsforslaget foreligger efter Vedtagelsen i Folketinget, at maa man sige, det synes at udvise et Overslag, som giver nogen Garanti for en god og underbygget Økonomi for det kommende Finansaar.

Jeg skal med disse Ord tillade mig at anbefale dette Forslag til Finanslov til det høje Tings Velvillie.

Hauch: Saadan som de parlamentariske Forhold har udviklet sig her i Landet, har det høje Folketing Hovedindflydelsen paa og dermed ogsaa Hovedansvaret for Finansloven sammen med den siddende Regering. Egentlig burde det være Regeringen, det vil sige Administrationen, der havde baade Indflydelsen og Ansvaret, thi Finansloven bør kun være Resultatet baade indtægtsmæssigt og udgiftsmæssigt set af Love vedtagne af Rigsdagen. Af Grunde, som jeg ikke her skal beskæftige mig nærmere med, er det blevet Praksis, at Folketingets Finansudvalg gennem sin grundige Behandling af alle Finanslovens Enkeltheder trænger ind i Administrationen. Det har neppe oprindeligt været Mening, at Forholdene skulde udvikle sig paa den Maade, men det er nu en Gang sket, og det maa tages som en Kendsgerning, saaledes som den politiske Praksis har udviklet sig her i Landet.

Naar jeg har ønsket at gøre denne Bemærkning, er det, fordi den gennem mange Aar fulgte Praksis i det høje Folketing let fører ind i en Betragtning, jeg kunde fristes til at sige en ubevidst Betragtning, hvorefter Finansloven kan behandles som en